



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Έτος ἑννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ἔμπερδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
ἢ ἔσαν ἔγω ἐτυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ σ' αὐτὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάξιά κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ σ' τὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίλι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσι πέντε τοῦ Ἰουλίου
καὶ ἀγριεπνία Κοινοβουλίου.

Στὸ τρακόσα ἑννεῆντα προσθετέον τὸ ἑπτά,
χαιρετὸ τῆς πρωτευούσης τὰ ἐδάφη τὰ σεπτά.

Θερινὴ διακοπὴ
τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ τσελεπή.

Ἀφοῦ παντοῦ ἐπικρατεῖ μεγάλη σαχλαμάρα,
ἀφοῦ ἐλάθη τῆς Βουλῆς ἡ πρότερον ἀξία,
ἀφοῦ μὲνεται σὰν πρὶν ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα
καὶ ὁ Στάης μόνον μ' ἀλλάσσει μετὰ τοῦ Εὐταξία,
ἀφοῦ ἐλουσθήσαν πατόκορφα μ' εὐγένειαν πολλήν,
ἀφοῦ ἔτσι μὲς ἀνακάτωσαν ὀλίγον τὴν χολήν.

Ἀφοῦ καὶ τὸ σκαφίδιον τῆς ὕμνουμένης γῆς
δὲν ἀπειλεῖ πρὸς τὸ παρὸν καμμία καταιγίς,
κι' ὅλοι σὰν στρεῖδινα κόλλησαν σ' τὰ ὕψηλα τοῦ σκάφους
κι' ὁ Θεωρῆς τριγύρω του πετᾷ σὰν Ἀλκυὼν,
μηδὲ σὰν πρῶτα μάχεται μὲ τοὺς μηχανορράφους
καὶ μὲ φασμάτων φάσματα καὶ μὲ σκιὰς σκιῶν.

Ἀφοῦ θεοὺς καὶ δαίμονας κανεῖς δὲν κατεβάζει
καὶ τοῦ σκυλοδρισίματος κατέπαυσε τὸ μέλος,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν Βουλὴν ἐμβάζει
Νομισματικῶν ὁρμαθούς χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
ἀφοῦ τοῦ σχεδιάσαντος δοξάζουν τὴν σοφίαν
καὶ φέρουν ὕπνον ἐλαφρὸν σ' τὴν πλειονοψηφίαν.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐπέρασε ὁ φόρος τῆς Παιδείας
κι' εἰς μάτην πατριωτικὰς ἐφλόγισε καρδίας,
ἀφοῦ τὴν τόσῃν ἔξαψιν καθένας κατευναρίζει
κι' ἐξασθενεῖ χαλάρωσις τὴν ἐντάσιν τῶν νεύρων,
ἂν κι' ἡ Ἀντιπολίτευσις σ' τοὺς ἐκλογαίς φωνάζῃ
πῶς ὡς πτηνὰ θὰ τρέφονται μὲ σκώληκες ἀλεύρων.

Ἀφοῦ οἱ πάντες συμφωνοῦν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κι' εἶναι τὸ μόνον ζήτημα τῶν σεβαστῶν πατέρων
ὁ νόμος Ἀλφα Κάπα Ρὸ καὶ Βῆτα Δέλτα Ξι
καὶ τέτοια κουρουρέξια μὲ πλῆξιν κι' ἀγῆριαν,
κι' οἱ Βουλευταὶ βιάζονται σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ
να πᾶν νὰ εἰδῶν μιὰ ματιὰ σ' τὴν νέαν ἐσοδείαν.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐνίκησεν ὁ Γραδοστὴν ὁ Φιλέλλην
ἐκείνην τὴν μισέλληνα τῶν Τόρων ἀγέλην,
ἀφοῦ παντοῦ πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς προσφέρεται λατρεία,
ἀφοῦ τὰ φόντα σ' ἀθήθηκαν σ' τὰ ἐδωρηθέντα τρία,
ἀφοῦ καὶ νέον δάνειον τελεῖται ὡς ἀνούπω
κι' ἀπὸ τὴν Λάντρα θάβρουνται ἡ λίρες μὲ τὸν γροῦπο.



Ἄφ' οὗ μὲ δείγματα τρανὰ παντοτεινῆς φιλίας
θ' ἀφήσῃ τοὺς λιμένας μας κι' ὁ στόλος τῆς Ἀγγλίας,
ἀφ' οὗ θὰ φύγῃ κι' ἡ Βουλὴ κι' ἀμφότερα τὰ γένη
πολιτικὸς ὑστερισμὸς δὲν θὰ τὰ ἐρεθίζῃ,
ἀφ' οὗ κι' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς 'στὸ Αἰξ-λὲ-μπὲν πηγαίνει
νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του καθὼς τὸ συνειθίζει.



Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. Πηγαίνω, φίλε Περικλῆ...

Π.

Φ.

Ἐκεῖ ποὺ πρέπει,
ἐκεῖ ποὺ ἄνθρωπος κανεῖς δὲν θέλω νὰ μὲ βλέπῃ,
ἐκεῖ ποὺ φάτσα Βουλευτοῦ δὲν φαίνεται καμμία
καὶ δὲν φερμάρουν νηστικοὶ τὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα.

Π. Ποὺ δηλαδὴ;

Φ.

Ἄστο Μὲν-Ρεπό...

Π.

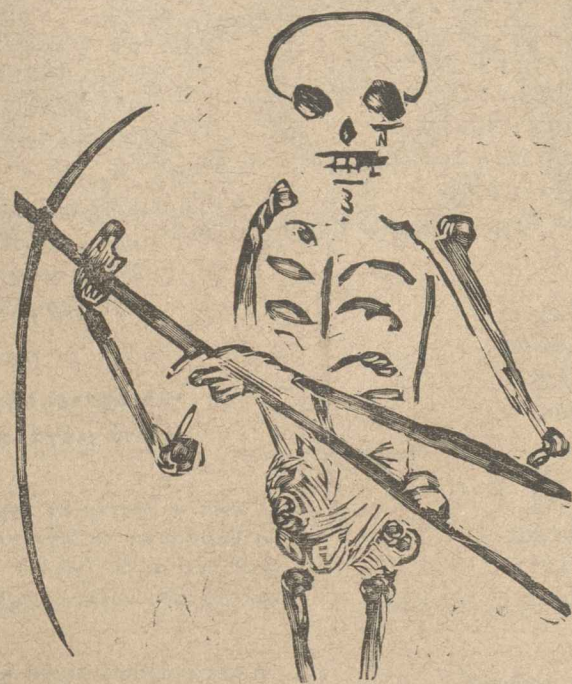
Καὶ πάλιν, δυστυχῆ,
γυρεύεις σῶναι καὶ καλὰ νὰ κάνῃς ἐξοχή;
Δὲν βλέπεις πῶς ἐβάσκαναν τὴν εὐτυχίαν μας μοῖραν,
δὲν βλέπεις πῶς τὰ φόντα σου κατήφορο ἐπῆραν,
δὲν βλέπεις πῶς τὸ κράτος μας εἰς χρεὴ περιπλέκεται,
δὲν βλέπεις τὸ συνάλλαγμα 'στὰ ἴδια πῶς δὲν στέκεται,
δὲν βλέπεις ὡς 'στὸ κόκκαλο πῶς τὸ μαχαῖρι φθάνει,
ἀλλὰ κι' ἐφέτος ἐξοχὴ μοῦ θέλεις, μπεχλιβάνη,
καὶ μένεις πάντοτε πιστὸς εἰς τῆς παλῆαις ἀρχαῖς σου;
φτοῦ! νὰ χαθῇς, παληάνθρωπε, μ' αὐταῖς τῆς ἐξοχαῖς
Δὲν βλέπεις πῶς τὸ δάνειον δὲν ἔγινε ἀκόμη; [σου.
δὲν κάθεται νὰ 'πῇς γι' αὐτὸ καὶ μιὰ 'δική σου γνώμη;
ἀν εἴμπορουμε πιδ πολλοὺς νὰ βάλωμε 'στὸ χέρι,
κι' ἀν μὲ ὀκτῶ τοῖς ἑκατὸν τὸ δάνειον συμφέρῃ;
Τί νὰ τὸν κάνῃς, Φασουλῆ, τὸν καθαρὸν ἀέρα
ὅταν ὁ γέρο-διάβολος μᾶς πάρῃ τὸν πατέρα;
Τί σ' ὠφελεῖ τὰ κύματα νὰ βλέπῃς τῆς θαλάσσης
ὅταν μιὰ χάρτινη δραχμὴ δὲν ἔχῃς νὰ χαλάσῃς;
τί σ' ὠφελοῦν οἱ ζέφυροι τοῦ παραθαλασίου
ὅταν στερῇσαι, μασκαρᾶ, καὶ τοῦ ἐπιουσίου;
Μὰ ντίπ χαμένο κι' ἀμυγδαλο κατήντησες κουροῦπι...
δὲν βλέπεις πῶς ἐλίγνεψε ὁ σβέρκος τοῦ Τρικούπη,
δὲν βλέπεις τὸν Σιμόπουλο πῶς ρέβει 'στὴ δουλειά
καὶ βγαίνουν Νομοσχέδια καθὼς κλωσσὸς πουλιά;
δὲν βλέπεις πῶς κουράζεται τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα;
δὲν βλέπεις καὶ τὸν Ἰπουργὸν τῶν Ναυτικῶν ἀκόμα,
ποῦ μ' ὅλα τὰ χρεώγραφα μπορεῖ νὰ σ' ἀγοράσῃ,
πῶς δὲν εὐρίσκει μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ καλοπεράσῃ;
Δὲν βλέπεις τὸν Δραγούμη κἄν, τὸν Βίσμαρκ, τὸν Καλ-
δὲν βλέπεις, βρε ζωντόβολο, κι' αὐτὸν τὸν Θεοτόκη, [νόκου;

Ἄφ' οὗ μὲ δρέπανον ὀξὺ θερίζει κι' ἡ χολέρα
καὶ σὺν θεῷ ἐλπίζομεν νὰ πέσῃ κι' ἐδῶ πέρα,
ἀφ' οὗ τὸ παραξίλωσε κι' ἐκεῖν' ἡ βρωμοζέστη
καὶ διασάλευσιν φρενῶν, ἡ κᾶρα μας ὑπέστη,
γιὰ τοῦτο ἀπὸ σήμερα τὸ στόμα του φιδόνων
παύει νὰ βγαίνει ὁ «Ρωμηὸς» γιὰ ἕνα μῆνα μόνον.

ποῦ πρὶν ἐγλυκοσάλιαζε μὲ ποδογύρων ζεύγη,
καὶ τώρα μόλις ἔρχεται 'στὸ Φάληρον καὶ φεύγει;
Δὲν βλέπεις πρὸς τὰ ἔργα του καθέννας πῶς ἐπάγει;
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ἰπουργὸς πῶς ἀναιδῶς ἐκλάπει,
κι' ἀσπρόρρουχο δὲν τᾶφισαν καὶ κάλπικο λεφτὰ
κι' οὐτ' ἕνα φύλλον κἄν συκῆς νὰ σκεπασθῇ μ' αὐτὰ;
Δὲν βλέπεις, μπέστη, ὅλ' αὐτὰ, μὰ μένεις 'στὸν σκεπ-

φτοῦ! νὰ χαθῇς, παληάνθρωπε, μ' αὐτὸ τὸ Μὲν-Ρεπό
'Ενῶ μὲ τέτοια καύματα καὶ τέτοιο καλοκαίρι [σου
συνέρχονται κι' οἱ Βουλευταὶ καὶ ληρόνουν 'στὸ νυκτερινόν
ὁ δὲ Τρικούπης κάθυγρος μὲς 'στὸν ἀναβρασμὸν
εἰσάγει τὸν πολυπαθῆ Προϋπολογισμόν,
ἐνῶ μ' ἰδρωτὰ βρέχεται νυχθημερὸν τὸ κράτος
ἐσὺ ἀπ' ὅλους 'βρίσκεσαι ὁ μόνος ντυλικάτος,
κι' ἡ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ μᾶς λὲς πῶς σὲ πειράζει
καὶ σοὺ γανόνει τὸ μαλὸ καὶ σὲ παρακουράζει
καὶ δίνει πέντε φάσκελα 'στοὺς στίχους καὶ 'στὰ μέτρα.
Φ. Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦτο κρύα πέρα,
παρὰ νὰ ἔχῃ Μὲν-Ρεπό 'στὸ Φάληρο κτισμένο
χωρὶς ἀκόμη, Περικλῆ, νὰ εἶναι πληρωμένο.
Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ γεννηθῇ γαῖδοῦρι
παρὰ μὲ περιθώρια νὰ κάνῃ νταβατοῦρι,
καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦτο φωμοζήτης
παρὰ νὰ θέλῃ σὰν κι' ἐμὲ νὰ γίνῃ Τραπεζίτης,
καλλίτερον νὰ ἔμενε γιὰ πάντα μιὰ μαίμου
παρὰ νὰ τρέχῃ 'πίσω του τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ.
Πηγαίνω, φίλε Περικλῆ, μὲ πάλλουςαν καρδίαν
τὰ φόντα τὰ μαγχοῦφικα νὰ κλαύσω κατ' ἴδιαν,
ὡσὰν τσιφούτης Σάβλων πηγαίνω νὰ ρεμβάσω,
πηγαίνω σχέδια 'ψηλά κι' ἐγὼ νὰ κατεβάσω,
πηγαίνω κάτω 'στὸ γιὰλὸ τὰ σκέλια μου ν' ἀπλώσω
καὶ τὰ καράβια τ' Ἀγγλικά νὰ καταφασκελώσω,
'στοὺς Ἀγγλοὺς τοὺς συμμάχους μας τὸν ἀμπακο νὰ [βάλω.

καὶ μὲ βλαστήμιας Ἀγγλικαῖς τὸ ἄκτι μου νὰ βγάλω.
Πηγαίνω τᾶστρα, Περικλῆ, νὰ δῶ τοῦ Γαλαξία
καὶ νὰ ξεχάσω τὸν καυγᾶ τοῦ Στάη κι' Εὐταξία,



καὶ λέγε 'στὸν Πρωθυπουργὸν νὰ μὴν παρασκοτιζέται
καὶ μῆτε γιὰ τὸ δάνειον πολὺ νὰ σεκλετίζεται,
ἀν δὲ τὸκτῶ τοῖς ἑκατὸν 'στοὺς δανειστάς δὲν φθάνῃ
τότε μ' ἐννιά τοῖς ἑκατὸν τὸ δάνειον ἄς κάνῃ,
ἀν δὲ καὶ τοῦτο, Περικλῆ, δὲν εἶναι ἀρκετὸν
ἄς δώσῃ δέκα κι' ἑνδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν.
Θάβνει νὰ γίνῃ δάνειον κι' ἄς γίνῃ ὅπως ὅπως...
ἀμάν, μωρέ, γιὰ χρήματα ἐλύσσαζε ὁ τόπος,
καὶ διχῶς ἐλεγχοῦν κι' ἐγὼ εἰς τὴν συνείδησίν μου
τοῦ δίνω γιὰ τὸ δάνειον τὴν συγκατάθεσίν μου.
Εἰπὲ πρὸς τοῦτοίς, Περικλῆ, νὰ μὴν παραδουλεύῃ
κι' ἀδιακοπα μὲ νούμερα κλεισμένους νὰ παλεύῃ,
γιατί δὲν εἶναι δίκαιον σὺ μὲν νὰ εἶσαι χοῖρος
κι' ἕνας Μυλλόρδος σὰν κι' αὐτὸν νὰ καταντήσῃ τσίρος.
Νὰ πᾶς νὰ 'βρῇς ἐκ μέρους μου κι' ἐκεῖνον τὸν Ἐθνάρχῃ,
ποῦ σήμερα εἰς τὴν Βουλὴν κενῶν θρανίων ἀρχει,
κι' ἀν ὁ Φραντζέζος ὁ Μπολιὲ τὸν λέγῃ ξεκουτιάρη
εἰπὲ του πῶς κατὰκαρδὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρῃ,
μὴδὲ καθόλου ν' ἀπαντᾷ πρὸς ὑβρεῖς ἀνοσίους.
Κι' αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.
Κι' ἀν δὲν σ' ἀκούσῃ, Περικλῆ, ἐσὺ ἀκόμη 'πὲς
πῶς τὸν καθάριο οὐρανὸ δὲν σκιάζουν ἀστραπαῖς,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο δὲν μπορῶ τὴν φουρκά μου νὰ κρύψω
καὶ τοῦ Μπολιὲ τοῦ μασκαρᾶ τὰ μούτσουνα θὰ τρίψω,
γιατί κι' αὐτὸς ὁ Λεροᾶ μᾶς ἐπαραφορτώθῃ
χωρὶς τῆς Οἰκονομικῆς τὸ ἄλφα κἄν νὰ νοιώθῃ.

Αὐτὰ, καυμένη Περικλῆ, νὰ 'πῇς 'στὸν Θεοδωράκη,
ποῦ 'βγήκε τῆς πολιτικῆς τῆς Γαλλικῆς τσιράκι,
κι' ὑπὲρ αὐτῆς νυχθημερὸν καὶ λίθους συνεχίνει
ὡς ποῦ Γαλλόφρων ἔγινε κι' ἡ Καρκαλοῦ ἐκείνη.
'Ορίστε τώρα ὁ Μπολιὲ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ
τοῦ φλογεροῦ Γαλλόφρονος ἀλλάζει τὸν Χριστό,
ἀλλ' ἐστὶ Δίκης ὁφθαλμὸς κι' ἐλεύσεται ἡμέρα,
ὅπου θὰ μάθῃ, Περικλῆ, κι' ὁ Λεροᾶ ἡ λέρα
πῶς ὁ καθὼς ὁ εὐτυχὴς δὲν πέρασε γιὰ πάντα,
ὅπου τὸ εἰκοσάφραγχο ἐπῆγε 'στὰ τριάντα.
'Αλλὰ καὶ 'στὸν ἀπότρίτον νὰ 'πῇς τὸν ξανομάλλῃ
πῶς μέσα του δὲν ἔπρεπε πολὺ καὶ μὲν νὰ βάλῃ,
γιατί ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς τὸν πρὶν Πρωθυπουργὸν
τῆς Ἀντιπολιτευσεως τὸν εἶπε ἀρχηγόν.
Σιγά σιγά, δὲν ὠφελεῖ νὰ φαίνεται θυμὸν,
κι' ἀν ἔχῃ μὲ τὸ κομμα του τὸν Εὐταξίαν μόνον,
ἀλλὰ δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ βράξῃ κατὰφῃς
κι' ἄς μὴν ξεγᾶνῃ τὸν Ἰωβ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.
Μὰ καὶ τὸν Πιτ χαίρετα μου, τὸν πρὸς ἀρχὴν ὀργῶντα,
κι' εἰπὲ του, φίλε Περικλῆ, νὰ στερῇ 'στὰ παρόντα
καὶ νὰ ἐλπίζῃ πάντοτε κι' ἐκεῖνος 'στὰ καλλίτερα,
νὰ μὴν ξεπέφτῃ δὲ σὰν Πιτ καὶ νὰ μαλαξῇ πτερά.
Π. Λοιπὸν θὰ φύγῃς, Φασουλῆ, κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι;
Φ. Θέλω νὰ φύγω μόνος μου πρὸς τᾶξενά τὰ μέρη,
ὅπου πλανᾶται κατ' αὐτὰς ἀπὸ βροχὴ μουσικίδι
ὁ πεζοπόρος ἀδελφὸς τοῦ Παρασκευαΐδη.

Ἐκεῖ κι' ἐγὼ νὰ περπατῶ 'στὰς στέππας τῆς Ρωσσίας,
νὰ δοκιμάζω τούρανοῦ συχνὰς ψυχρολουσίας,
κι' ἀσύδοτος κι' ἐλεύθερος ἐξόδων καὶ δαπάνης
νὰ πλανηθῶ χωρὶς Ραλλοῦ σὰν Ὀδοιπόρος πλάνης,
καὶ νὰ διαβαίνω μόνος μου τὴν μιὰ καὶ ἄλλη στέππη
μ' ἓνα ραβδί 'στὸ χέρι μου, χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη,
καὶ σὰν Ἀμλέτος νὰ ρωτῶ κατάκοπος καὶ νῆστις
ἂν ζήσῃ μὲ τὸ δάνειον ἢ τῶν Ἑλλήνων πίστις,
ὡς ὅτου τέλος, Περικλῆ, κι' ἐμένα τὸν Ἰούδα
μὲ χάψη καμμιὰ Ρούσσιχη καὶ μαλλιαρὴ ἀρκοῦδα,
καὶ 'στὰς ἐρήμους ἀκουσθῇ ἀλαλαγμὸς ὀξὺς
καὶ παύσω περιθώρια νὰ πέρνω 'στὸ ἐξῆς.

Φεύγω δίχως νὰ τὸ θέλῃς,
φεύγω 'στῆς ἀλὸς τὰς θίνας...
πότε πότε νὰ μοῦ στέλλῃς
λίγη βρῶμα τῆς Ἀθήνας.

Τὸ πουγγί μου εἶναι σκέτο,
ἂν κι' ἐπρόσμενα στερλίναις...
στέλλε μου, βρὲ Περικλέτο,
καὶ καμπόσαις καβθαλίναις.

Π. Ποῦ θὰ πᾶς καὶ ποῦ θὰ μείνῃς;
μὴ ζητῆς ἄλλου δροσιά...
φεύγεις φεύγεις καὶ μ' ἀφίνεις
σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά.

Πρόσμεινε ν' ἀναχωρήσῃ
τῶν Ἑγγλέζων ἡ ἀρμάδα,
κι' ὁ γιालὸς νὰ ξεβρωμήσῃ
ὡς 'στὴν ἄλλην ἐβδομάδα.

Φ. Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω... τρέχω
'στοῦ γιालοῦ τῆς ἀμμουδιαῖς,
καὶ σὰν φίλαγγλος θ' ἀντέχω
εἰς Ἑγγλέζων μυρωδιαῖς.

Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω—οἱμοι!—
καὶ στιγμαῖς μοῦ μένουν 'λίγαις,
κι' ἂν 'στὸν δρόμο 'δῆς φοφῆμι
νὰ τὸ τρῶν χιλιάδες μυίγαις,

Σὺ ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾶς
καὶ γενναία εἶσαι φύσις
ἀπὸ μέρους μου νὰ πᾶς
'στὸ φοφῆμι νὰ τρυφήσῃς.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στο Εὐδί,

Π.

Φεύγεις φεύγεις—ὠϊμένα!
τὰ ξεράδια σου ν' ἀπλόνης
καὶ μαζί μου ὀλοένα
τὸν Μπολιε νὰ φασκελώνῃς.

Θὰ σοῦ στείλω προϊόντα
τῆς Ἀθήνας καὶ φοφῆμι,
καὶ θὰ κλαίω γιὰ τὰ φόντα...
αἰωνία των ἡ μνήμη.

Κατευόδιο, Φασουλῆ,
τὸν καχό σου τὸν καιρό...
δέξου τοῦτο τὸ φιλί
καὶ μπαγλάρωμα γερό.

Ἡ Πανελλήνιος Ἀτμοπλοῖα
μὲ τὰ μεγάλα τῆς καὶ τόσα πλοῖα.

Ὑμνος γι' αὐτὴν ἃς ἀκουσθῇ κἂν Ὀρφικὸς κἂν Δίνιος...
ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, ἀκμαῖα Πανελλήνιος!
ὡσὰν καὶ σὲ δὲν ἔγινε ὡς τώρα ἐταιρεία,
καὶ σὺ 'στὸ μέλλον ἀγαθὰ ὑπόσχεται μυρία.

Ἀκαταπόνητος μοχθεῖ κι' εἰς ἔργα προοδεύει,
μὲ σκάφη Πανελλήνια ὁ κόσμος ταξειδεύει,
κι' εἰς Δύσιν κι' εἰς Ἀνατολὴν κι' εἰς πᾶσαν προκυμαίν
ἀναπετᾷ μεγάλαιος τὴν γαλανὴν σημαίαν.

Εὐέλπιδες τὴν χαιρετοῦν ὁμογενεῖς πολλοί...
μεγάλα τὰ ταξείδια τῆς, τὰ τμήματα τῆς φρουρία,
Συμβούλιον, Διοίκησις, τὰ πάντα ἐντελῆ...
ζήτω ἡ Πανελλήνιος, ὅπου τῆς πρέπουσιν θούρια.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Παντελῆς ὁ Καραβίας ὁ δεκαπενταετῆς
θὰ ἐκδίδῃ κατὰ μῆνα ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ,
καὶ πιστεύω πῶς καθένας θὰ γραφῇ συνδρομητῆς
προτεληρόνων δύο φράγκα ἢ δραχμὰς μὲ προθυμίαν.

Κουτσογιάννη τοῦ Ἀγγέλου ἡ Ἀρσενία Καλλιόπη
ἔλαβε τὸ δίπλωμά της ἔχον ἄριστα τρανόν,
κι' ἀντημεφίθησαν ἀξίως ἐμβριθεῖς μελέτης κόποι
πρὸς τιμὴν τῶν γεννητόρων καὶ χάριν τῶν συγγενῶν.

Ὁ τῶν τροχιοδρόμων Διευθυντὴς Βωτύ,
τοῦ πολυπλόκων ἔργων τὰ νήματα κρατεῖ
καὶ νοῦς τὸν διακρίνει ἀνθρώπου πολυτέλειου.
μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ παλαιοῦ Φαλάρου.
Ἐκεῖ διάσκαδάσεις χοροὶ καὶ μουσικαί,
καὶ ἀμαξοστοιχίαι πῶντι λαῖκαί,
καὶ μὲ τὴν τόση φήμειαν κι' ἡ φάρις πέρνει δρόμον
καὶ μένει διὰ βίου πρὸς τὸν Βωτὸν ευνοῦμαι.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσπεύτου κοινοῦτος πολὺς.